

РЕШЕНИЕ

№ 3313

гр. София, 19.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав,
в публично заседание на 02.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Таня Миткова, като разгледа дело номер **585** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на С. З. И., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], срещу Решение № 1040-21-962/20.12.2022 г. на директора на ТП на НОИ – С. – град, с което е оставена без уважение жалбата ѝ срещу Разпореждане № 214-00-14457-3/01.11.2022г. на Ръководител на осигуряването за безработица при ТП на НОИ С. – град, в частта относно размера на отпуснатото обезщетение за безработица.

С оглед проверката по чл. 158 от АПК, съдът счита, че процесната жалба е редовна, като подадена в съответствие с изискванията за форма и съдържание. В съответствие с изискването на чл.159 от АПК, съдът намира същата за допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в срока за обжалване, срещу подлежащ на обжалване акт по чл.118, ал.1 от КСО и при липса на отрицателни процесуални и като такава подлежи на разглеждане по същество.

По същество, жалбоподателят оспорва административният акт, като материално незаконосъобразен, постановен в противоречие с административно-производствените правила и целта на закона. Иска се изменението му в частта за размера който ѝ се дължи изплащане на обезщетение за безработица, като счита, че в нарушение на закона не ѝ е зачетен трудов доход за периода от 01.08.2014г. до 15.08.2021г., през който период е работила по трудово правоотношение във държава – членка на ЕС -

Германия. Моли да бъде отменено процесното решение в частта, в която е потвърдено разпореждане № 214-00-14457-3/01.11.2022г. на Ръководител на осигуряването за безработица при ТП на НОИ С. – град по отношение на размера на дължимото обезщетение за безработица.

Ответната страна - Директорът на ТП на НОИ С.-град, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата по аргументи, аналогични с изложените в оспорваният акт.

Съдът, като обсъди съображенията на страните и доказателствата по делото намери следното:

С оспореното решение е частично уважена жалба вх. № 1012-21-1578/30.11.2022 г. на С. З. И. в частта на Разпореждане № 214-00-14457-3 от 01.11.2022г. на Ръководителя на осигуряването за безработица, в която е определен срока, за който ще се изплаща ПОБ. В останалата част по отношение на размера за получаване на парично обезщетение за безработица, определен с разпореждането в размер на 20.58 лв, Директора на ТП на НОИ – С. – град е приел жалбата за неоснователна и разпореждането е потвърдено.

От писмените доказателства в административната преписка се установяват непротиворечиво следните факти, за които между страните няма спор: Разпореждане № 214-00-14457-3 от 01.11.2022г. на Ръководителя на осигуряването за безработица е издадено в производство по реда на чл. 117, ал. 1, т. 2, буква „б“ от КСО. Жалбоподателката е подала заявление на 05.10.2022г., чрез Дирекция “Бюро по труда – И.“, с молба за отпускане на обезщетени за безработица, като към него е приложила копие от заповед № 96/01.10.2022г., изготвена от „Евроводкомерс Груп“ ООД, ЕИК[ЕИК], за прекратяване на трудовото правоотношение, считано от 01.10.2022г., на осн. чл. 325, ал. 1, т. 4 от КТ. Със заявлението С. И. е декларирала, че е упражнявала трудова дейност в Германия в периода от 22.02.2021г. до 15.08.2022г. като към него е приложила и ПД U1, издаден от КИ на Германия. В същият е посочен период на осигурена заетост от 22.02.2021г. до 15.08.2022г. вкл. Към заявлението жалбоподателката приложила и документ Е 104, в който са удостоверени здравноосигурителните ѝ периоди на територията на Германия.

С разпореждане № 214-00-14457-1/13.10.2022г., на осн. чл. 54г, ал. 4 от КСО производството е било спряно поради неподадени данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО в регистъра на осигурените лица от „Евроводкомерс груп“ ООД за месец септември 2022г. След подаването на данните от дружеството с нарочно разпореждане производството е било възобновено.

С разпореждане № 214-00-14457-3 от 01.11.2022г. на Ръководителя на осигуряването за безработица на жалбоподателката С. И. било отпуснато парично обезщетение за безработица считано от 01.01.2022г. до 31.05.2023г. в размер на 20.58 лв. дневно.

По повод подадената жалба срещу разпореждане № 214-00-14457-3 от 01.11.2022г. на Ръководителя на осигуряването за безработица от И. последната била уведомена от органите по осигуряване, че следва да представи допълнителни документи във връзка с твърдяните от същата осигурителни периоди в Германия. Впоследствие на 06.12.2022г. жалбоподателката подала заявление за удостоверяване на осигурителни периоди от друга държава – членка на ЕС със С. U002, анкета за Германия и копия на документи от Германия. На същата дата чрез националното приложение за електронен обмен на социално осигурителна информация между България и държавите – членки на ЕС и ЕИП, ТП на НОИ – С. град е изпратил до КИ на Германия С. U001 – искане за

осигурително досие, както и приложенияте от И. документи. Същевременно с Определение № 1040-21-936/07.12.2022г. на Директора на ТП на НОИ – С. град производството по подадената жалба било спряно до получаване на изисканата от КИ на Германия информация.

На 07.12.2022г. чрез EESSI, от КИ на Германия било получено осигурителното досие, в което били удостоверени периоди на осигурена заетост по отношение на жалбоподателката С. И. от 11.01.2016г. до 28.04.2016г. вкл., от 06.06.2016г. до 11.09.2016г. вкл.; от 04.10.2016г. до 30.03.2017г. вкл. и от 16.10.2017г. до 31.01.2019г. вкл., като били също и потвърдени периоди на обезщетение за безработица в Германия от 15.05.2017г. до 15.10.2017г. вкл. и от 01.02.2019г. до 21.02.2021г. вкл.

С оспореното пред настоящия съд Решение № 1040-21-962/20.12.2022 г. на Директора на ТП на НОИ – С. – град жалбата на И. била частично отхвърлена като неоснователна, а обжалваното пред Директора на ТП на НОИ – С. град разпореждане било потвърдено в частта по отношение на определения размер на парично обезщетение за безработица. В останалата част по отношение на срока, за който ще се изплаща ПОб административната преписка била върната на длъжностното лице за промяна на разпореждането. Административният орган е приел, че прекратеното осигуряване за безработица е на основание чл. 325, ал.1, т. 4 от КТ, но като осигурителен доход е приел само този в страната, без да се взема този, реализиран при работата във Федерална Република Германия в периода 01.08.2014 г. – 15.08.2021 г./влизащ в рамките на 24 месечния релевантен период за определяне на обезщетението/. Директорът на ТП на НОИ – С. – град посочил, че при определяне размера на ПОб стриктно са приложени разпоредбите на чл. 62 от Регламент (ЕО) № 883/2004г. като е използван осигурителния доход само за периода на последната работа на жалбоподателката от 23.08.2022г. до 30.09.2022г. вкл., при осигурител „Евроводкомерс Груп“ ООД, ЕИК[ЕИК] в размер на 926.09 лв. Този доход е разделен на 27 работни и по този начин е определен среднодневния осигурителен доход в размер на 34.30 лв., а дневното парично обезщетение за безработица в размер на 20.58 лв. /или 60% от 34.30 лв./

Описаните факти не са спорни между страните и се установяват непротиворечиво от писмените документи в административната преписка.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок от лице, което има правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество същата е неоснователна.

На първо място съдът намира, че обжалваното решение и разпореждане, което е потвърдено с него са издадени от компетентни органи. Разпореждането е постановено в рамките на компетентността на длъжностното лице по чл. 54ж, ал.1 от КСО, отговаря на формата, утвърдена от ръководителя на НОИ, съгласно правомощията му по чл. 37, ал. 5, т. 2 от КСО. Обжалваното решение е издадено от компетентен орган – Директор на ТП на НОИ, съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО. То отговаря на изискванията за съдържание на административен акт, съгласно 117, ал. 5 от КСО, вр. чл. 59 от АПК – в писмена форма е, съдържа данни за наименование на органа, който го издава, наименование на акта, адресат на акта, фактически и правни основания за издаването му, разпоредителна част, с която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнението, пред кой орган и в какъв срок актът може да се обжалва, дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с означаване на

длъжността му. Ето защо съдът намира, че е издаден валиден административен акт, който отговаря на формалните изисквания на закона.

В настоящия случай липсва спор по фактите. Липсва спор също така, че следва парично обезщетение за безработица да получава жалбоподателката, както и относно периода, за който същото се отпуска. Спорният по делото въпрос се свежда до това правилно ли е определен размерът на отпускнатото парично обезщетение и съответно коя е приложимата нормативна регламентация за определяне на среднодневния осигурителен доход, за изчисляване на дневния размер на полагащото се обезщетение за безработица.

В чл. 54б от КСО и Наредбата за отпускане и изплащане на паричните обезщетения за безработица са регламентирани реда и начина за определяне на ПОБ. Съгласно чл. 54б, ал.1 и ал.2 от КСО дневното парично обезщетение за безработица е в размер 60 на сто от среднодневното възнаграждение или среднодневния осигурителен доход, върху който са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" за последните 24 календарни месеца, предхождащи месеца на прекратяване на осигуряването и не може да бъде по-малко от минималния дневен размер на обезщетението за безработица, който се определя ежегодно със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване. С нормата на чл. 54б, ал.7 от КСО са регламентирани специални правила за определяне на осигурителния доход, когато в периода по чл. 54б, ал.1 от КСО, от който се определя среднодневното възнаграждение или среднодневния осигурителен доход, се включва време, което се зачита за осигурителен стаж, без да се дължат осигурителни вноски или през което лицето не е осигурено за безработица. В разпоредбите на чл. 54б, ал.7, т.3 и т.4 от КСО е предвидено, че при определяне на осигурителния доход се взема предвид среднодневната минимална работна заплата, установена за страната за съответния период, за времето, зачетено за осигурителен стаж по законодателството на друга държава на основание международен договор, по който Република България е страна и за времето, през което лицето не е осигурено за безработица.

По делото не е спорно обстоятелството, че жалбоподателят С. И. е български гражданин, и като такъв е гражданин на държава - членка на ЕС. Разпоредбите на ЕС определят общите правила и принципи, които трябва да бъдат спазвани от всички национални органи, институции за социална сигурност и от съда, при прилагането на националните закони, но следва да се отбележи, че разпоредбите на ЕС не заместват националните системи. Към настоящият момент тези общи правила и принципи се съдържат в Регламент(ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29.04.2004 г. за координация на системите за социална сигурност, в сила от 01.05.2010 г., както и в Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16.09.2009 г. за установяване на процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004 г. С тези разпоредби е въведен механизъм на координация на системите за социална сигурност, включващ и обезщетенията за безработица, който механизъм се основава на следните принципи: 1. Определяне на приложимото законодателство, 2. Равенство в третирането 3. Сумиране на периоди на заетост, осигуряване или пребиваване 4. Износ на обезщетения. При определяне на обезщетенията за безработица общият принцип на определяне на приложимото законодателство е, че лице упражняващо доходоносна дейност, следва да принадлежи към схема за социална сигурност на държавата, на чиято територия е заето или самостоятелно заето, като изключения от този принцип се съдържат в разпоредбите на чл. 65 от

Регламент ЕО / № 883/2004.

Съобразно чл. 62, § 1 от Регламент ЕО / № 883/2004 "Изчисляване на обезщетения" е посочено, че компетентната институция на държавата членка, чието законодателство предвижда изчисляване на обезщетенията трябва да се основава на размера на предишното трудово възнаграждение или професионален доход, като отчита изключително трудовото възнаграждение или професионалния доход, получавани от заинтересованото лице при последната му месторабота по трудово правоотношение или като самостоятелно заето лице съгласно посоченото законодателство. Според § 2 от чл. 62 параграф 1 се прилага също когато законодателството, прилагано от компетентната институция предвижда специален изискуем осигурителен период за определяне на трудовото възнаграждение, служещо за база за изчисляване на обезщетенията и когато за целия или част от този период спрямо заинтересованото лице се е прилагало законодателството на друга държава членка.

В тази връзка и при тълкуване на разпоредбите на чл. 62, § 1 и § 2 от Регламент (ЕО) 883/2004 г. се приема, че размерът на обезщетението следва да бъде определен при отчитане на трудовото възнаграждение или професионалния доход, получавани от заинтересованото лице при последната му работа по трудово правоотношение, която е в България и съгласно българското законодателство, независимо че последното предвижда специален изискуем осигурителен период за определяне на трудовото възнаграждение, служещо за база за изчисляване на обезщетенията, който в случая включва и времето, през което спрямо заинтересованото лице се е прилагало законодателството на друга държава членка (арг. от чл. 62, § 2 от Регламент (ЕО) 883/2004 г.).

Така приложеното тълкуване е възприето в решение № 3022 от 09.03.2018 г. по адм. д. № 10662/2017 г.; решение № 13560 от 09.11.2017 г. по адм. д. № 8926/2016 г.; решение № 10444 от 10.07.2013 г. по адм. д. № 5083/2013 г.; решение № 1092 от 25.01.2018 г. по адм. д. № 8424/2016 г.; решение № 13580 от 09.11.2017 г. по адм. д. № 10996/2016 г. и други, всички на ВАС, VI отделение, които формират константна практика по дадения въпрос.

Така посочената уредба на Регламента, пряко приложим към настоящия спор, налага правния извод, че при определяне на размера на обезщетението за безработица на жалбоподателката И. се отчита само осигурителния доход в България. С разпоредбата на чл. 54б, ал. 1 КСО е въведено изискуем осигурителен период - последните 24 месеца, предхождащи месеца на прекратяване на осигуряването, от който период се съобразява среднодневното възнаграждение или среднодневния осигурителен доход за определяне на дневното парично обезщетение за безработица. В случая, както се посочи по-горе, този осигурителен период включва и период на осигурена заетост през който спрямо С. И. се е прилагало законодателството на друга държава-членка (Германия). Следователно правилно и законосъобразно изчисляването на паричното обезщетение за безработица, което се отпуска на лицето, е извършено при прилагане на нормата по чл. 62, § 1 във връзка с § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 г. за координация на системите за социална сигурност, т. е. при отчитане изключително на трудовото възнаграждение или професионален доход, получавани от осигуреното лице при последната му работа по трудово правоотношение съгласно българското законодателство.

Предвид изложеното, и доколкото в настоящия казус се касае до последна работа на жалбоподателя на територията на Република България - "Евроводкомерс Груп" ЕООД,

се налага извода, че получаваното от нея трудово възнаграждение за тази заетост е именно осигурителния доход, на база на който следва да се изчисли паричното обезщетение за безработица. Именно този осигурителен доход е взет предвид от компетентния административен орган и размерът на обезщетението е правилно определен.

В обсъждания контекст възражението на жалбоподателя, че следва да се вземе предвид осигурителния доход в 24 месечния период от прекратяване на трудовото правоотношение в друга държава - членка при определяне размера на обезщетението е неоснователно, доколкото такъв подход при определяне размера на обезщетението, макар и социално справедлив би бил в пряко противоречие с нормите на европейското право.

Доколкото в жалбата изрично е посочено, че жалбоподателят оспорва и счита оспореното решение, с което са потвърдени обжалваните разпореждания за неправилно и незаконосъобразно само в частта, с която е определен размера на дължимото обезщетение за риск "Безработица", то в случая не следва да се коментира определения от органа срок за изплащане на обезщетението, още повече, че възражения в тази насока не са наведени и в хода на съдебното производство.

Изложеното до тук налага извод за неоснователност на жалбата, поради което същата ще следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото основателно се явява искането на ответника за присъждане на възнаграждение за осъществената юрисконсултска защита. Предвид липсата на изрична уредба в АПК (тъй като настоящето производство е по реда на този кодекс), същото е дължимо на основание субсидиарното приложение на чл. 78, ал. 8 от ГПК и следва да бъде определено по реда на чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ. Според последната разпоредба, по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лв. Съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК конкретния размер по всеки спор се определя от съда. В случая казусът не се отличава с фактическа и правна сложност. За това съдът счита, че присъждането на по-голямо юрисконсултско възнаграждение от минимално предвиденото в чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ не би било обосновано. Така, съобразно фактическата и правната сложност на делото съдът счита, че на ответника се следва възнаграждение за осъществената юрисконсултска защита в размер на 100 лева на основание чл. 144 от АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Поради това и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. З. И., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], срещу Решение № 1040-21-962/20.12.2022 г. на директора на ТП на НОИ – С. – град, с което е оставена без уважение жалбата ѝ срещу Разпореждане № 214-00-14457-3/01.11.2022г. на Ръководител на осигуряването за безработица при ТП на НОИ С. – град, в частта относно размера на

отпуснатото обезщетение за безработица

ОСЪЖДА С. З. И., ЕГН [ЕГН] да заплати на ТП на НОИ – С. град
възнаграждение за осъществената юрисконсултска защита в размер на 100 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния
административен съд на Република България в четиринадесет дневен срок от
съобщаването на страните за постановяването му.

СЪДИЯ: